

Şair ne güzel ifade etmiş “ Düşünüyorum; Ondan evvel zaman var mıydı? Hakikatler, boşluğa bakan aynalar mıydı? (Necip Fazıl)Allahü teala en üstün varlık olarak yarattığı insanlık hakikatini, dünya sahnesinde; Hazreti Adem'den itibaren süzerek, hep en iyi ve en temiz nesiller boyunca sürdürdü ve sonunda kainatın övüncü olan sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed aleyhisselamda karar kıldı. Dünya sahnesinde zamanın

çarkları devrin icradan yorulmuş. Zulümle kaplı tüm mekanlar kokuşmuştu. Mekke şehri tüm bu olumsuzlukların adeta merkezi konumundaydı. İnsanoğlu yaratılış gayesini unutmuş, edindiği sahte ilahlar etrafında kurduğu zulüm düzeninde altta kalanın canı çıkıyor, insan sayılmayan kız çocuklarının doğumu uğursuzluk olarak biliniyor ve doğar doğmaz diri diri gömülüyorlardı. Ayyuka çıkan kan davalarıyla insanlar birbirlerini göz kırpmadan boğazlıyor, sözde kurulan mahkemelerde okkanın altına gidenler, haklı da olsa fakir ve güçsüzler oluyordu.

Özetle; alem, dört bir yanıyla zifiri karanlıktaydı.

Batılı bir düşünürün ifadesiyle ; Hz. Muhammed dünyaya teşrifleri; şimşegin, zifiri karanlıkları delip aydınlatması gibi gerçekleşmiştir.

Halbuki ondan önce nice peygamberler gelmiş ve her birisi kavimlerini hak dine davet etmişlerdi. Lakin bunlardan hiçbiri arzulanan ideal nesil yoğurup kıvama erdirememiştir.

Zira onlar, bir tehlike anında peygamberine; Rabbimiz olan Allah, bizden ziyade seni seviyor ve elbette seni daha çok koruyacaktır. O halde sen tehlikenin üzerine, önümüzden git, bizler de arkandan gelicileriz. Diyorlardı.

Sevgili Peygamberimizin sevgiyle yoğurduğu ve insanlığın zirvesine taşıdığı arkadaşları”

Ashab-ı Kiram “ öncekilere benzer tehlikeli ortamlarda şöyle söylerlerdi. “ Ey Allahın resulü, sen de ki, bu ateştir, insanın yakar. Atla de, atlayalım, yanalım ve ölelim. Bu sudur, insanı boğar, atla de atlayalım ve boğulup ölelim. Yeter ki, senin o mübarek ayağına bir diken dahi batmasın! Nitekim canların gargaraya geldiği Uhut gününde, Peygamberimiz, müşrikler tarafından sıkıştırılmış, yaralanan o yüce insan, ölümle burun buruna gelmişti. Yanında kalan bir avuç sahabesi ise, etrafında pervane olup, bedenlerini düşmanın ok, mızrak ve kılıçlarına siper ediyordu.

Bunların bir tanesi de Mazinli Nesibe Hatundu. Mübarek bedenine yetmişten ziyade ok, mızrak ve kılıç darbesi almıştı. Kendisini tedaviye koşanlara müsaade etmiyor, o halde iken bile Peygamberin önünde dikilip, gelen tehlikelere karşı siper oluyordu.

Zira onlar, Canların canı uğruna can vermeyi, cana minnet biliyorlardı. Ölmeden evvel ölüyor ve böylece ölümsüzlüğü tadıyorlardı.

Sevgili Peygamberimizin sevgiyle yoğurup meydana getirdiği ideal neslin yegane özelliği, kendilerinden ziyade başkaları için diğer mümin kardeşler yaşamalarıydı.

Çünkü onlar çok iyi biliyorlardı ki ebedi kurtuluşları ve ebedi saadetleri, arkadaşlarının dualarına bağlıydı.

Zira kendilerine yapacakları dualar, temiz ağızla(yalan söylememiş veya haram yememiş) yapılmış olmayabilirdi. Dolayısıyla kabul edilmesi zordu. Bir başkası için dua eden ağız ise, tertemiz olup kabule şayandır.

İşte bu ideal topluluk, yemeyip yedirenler, giymeyip giydirenlerdir; daha güzelini arkadaşlarına reva görenlerdir. Bundan dolayıdır ki onların yaşadıkları döneme “ Asrı saadet” denmiştir.

Sevgili Peygamberimize olan aşırı sevgileri sayesinde, onların imanları kemale ermiş ve hakk-el yakın (bizzat yaşanarak elde edilen) hasıl etmişlerdir. Bundan dolayıdır ki Hz Ali Efendimiz; ben ölsem ahirete gitsem, cenneti- cehennemi görsem, imanımda bir artma olmaz”

buyurmuştur. Kalın sağlıcakla!